

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018010375
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:0018010375.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Anny Kohutovej a JUDr. Miroslava Baňackého, v trestnej veci obžalovaného L. Z. a spol., pre spolupáchateľstvo zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. júna 2020 v Košiciach, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 20. 4. 2020, sp.zn. 4T/75/2018 takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obžalovaných L. Z. a X. O..

Rozhodujúc vo veci sám, podľa § 322 ods. 3 Tr. por. u k l a d á

1/ obžalovanému L. Z., nar. X. X. XXXX v W., trvale bytom W., V.. F.. N. XXXX/XX, prechodne bytom W., N. X, t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Košice, podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaraďuje obžalovaného L. Z. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

2/ obžalovanému X. O., nar. X. X. XXXX v W., trvale bytom W., K. XXXX/XX, t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Košice podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr.zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaraďuje obžalovaného X. O.Ý. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 4T/75/2018, zo dňa 20. 4. 2020 boli obžalovaní L. Z. a X. O. uznaní vinnými, a to obžalovaný L. Z.

- zo spolupáchateľstva zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019
- z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019 obžalovaný X. O.
- zo spolupáchateľstva zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019
- z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019,
- z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase okolo 23.00 hod. dňa 23. 1. 2018 v W. na parkovisku pri Zubnej poliklinike na ul. L., teda na mieste verejnosti prístupnom obžalovaný X. O. najprv fyzicky napadol poškodeného W. N., nar. XX. XX. XXXX tým spôsobom, že ho bejzbalovou palicou udrel do ľavého ramena, potom päšťou do tváre, kde mu zasiahol nos a ústa, následne bejzbalovou palicou do ľavej časti chrbta a ľavého stehna, pričom obžalovaný L. Z. pristúpil k jeho priateľke poškodenej O. E., nar. XX. XX. XXXX a päšťou ju udrel do oblasti hlavy, načo spadla na zem, následne poškodenú vtiahol do vozidla, kde od nej žiadal peniaze, následne ju odviezli k bankomatu pri OC N. v W. na K. H., kde poškodená vybrala sumu 140 Eur, ktoré vo vozidle odovzdala, pričom jej bolo vrátených 10 Eur, o čom spísali potvrdenie, čomu predchádzalo to, že obžalovaný L. Z. ešte dňa 23. 1. 2018 v presne nezistenom čase po 22.00 hod. poškodených vyhľadal v F. B. bare na ul. W. v W., kde požadoval vrátenie dlhu 130 Eur od poškodeného W. N., ktorý na to nereagoval, načo však reagovala poškodená O. E., že ona za priateľa dlh do dvoch týždňov vyrovná, kde uvedeným konaním poškodený W. N. utrpel zlomeninu nosových kostí, zlomeninu zuba, krvné podliatiny a pomliaždenie chrbta, drierkovej oblasti vľavo, ľavého stehna a lýtka s dobou liečby a dočasnej práceneschopnosti v trvaní 22 dní a poškodená O. E. utrpela tržnú ranu na ľavom obočí s miernym podkožným krvným výronom v okolí s dobou liečby a dočasnej doby práceneschopnosti v trvaní do 7 dní a škodu vo výške 130 Eur.

Za to súd uložil obžalovanému L. Z.

podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 4 Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. 7. 2019 zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

obžalovanému X. O.

podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 4 Tr.zák. účinného do 31. 7. 2019 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. 7. 2019 zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 83 ods. 1 písm. g) Tr.zák. súd uložil zhabanie veci a to:

- 1 ks bejzbalová palica.

Podľa § 83 ods. 2 Tr.zák. vyslovil, že vlastníkom zhabanej veci sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému X. O. nahradiť poškodenému W. N., nar. XX. XX. XXXX v W., bytom W., B.. K. XXXX/XX škodu vo výške 547 Eur.

Proti tomuto rozsudku zahlásili odvolanie obžalovaní L. Z. a X. O., a to ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní a prokurátor okresnej prokuratúry v zákonom stanovenej lehote.

Prokurátor okresnej prokuratúry v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že Okresný súd Michalovce napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného L. Z. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a obžalovaného X. O. zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., prečinu výtržníctva podľa

§ 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. V nadväznosti na zmenu právnej kvalifikácie konania obžalovaného X. O. im súd uložil aj tresty. Je teda zrejmé, že u obžalovaného X. O. odlišne od toho, ako bol skutok právne kvalifikovaný v obžalobe.

S rozhodnutím súdu v tejto časti sa prokurátor nestotožňuje.

Okresný súd svoje rozhodnutie o zmene právnej kvalifikácie konania obžalovaného X. O. odôvodnil tým, že je veľmi dôležité dokazovanie úmyslu, aký následok svojím konaním chcel spôsobiť, resp. s akým následkom bol uzročený. Pri dokazovaní skutočného úmyslu je potrebné vychádzať z vonkajších prejavov trestného činu, teda zo samotného spôsobu konania, za okolností, ako k nemu došlo, aký bol motív, čo útoku predchádzalo, ako bol útok vykonaný a či páchateľ zámerné útočil proti takej časti tela, kde sú orgány dôležité pre život, aký nástroj bol použitý, ale tiež je potrebné skúmať aj intenzitu útoku voči poškodenému.

Súd konštatuje, že prokurátor nepreukázal, aby obžalovaný X. O. mal v úmysle spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, keďže jednak obžalovaný poprel, aby niečo také mal v úmysle a ďalej súd poukazuje aj na výpoveď znalkyne MUDr. O., z ktorej vyplýva, že údery boli vedené len strednou intenzitou a nevyhlúčila na hlavnom pojednávaní, že úder na hlavu bol vedený päšťami a nie palicou.

Ďalej súd venuje pozornosť aj tomu, že nie každý útok na hlavu, kde je životne dôležitý orgán, musí automaticky znamenať kvalifikáciu skutku podľa § 155 ods. 1 Tr. zák.

Čo sa týka útoku, ktorý smeroval aj na chrbát a stehno, s poukázaním na popretie úmyslu obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a strednú intenzitu útoku, nebol preukázaný úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví.

Súd ďalej uvádza, z akého dôvodu kvalifikoval konanie obžalovaného X. O. aj v zmysle § 156 ods. 1 Tr. zák., keď napadol poškodeného palicou.

Opätovne, ako v predchádzajúcich podaných odvolaniach, aj teraz podrobne poukazuje, z akého dôvodu sa nestotožňuje so zmenou právnej kvalifikácie u obžalovaného X. O..

K naplneniu subjektívnej stránky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. nestačí, že obžalovaný jednal úmyselne, ale musí byť preukázané, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu následkov uvedených v tomto ustanovení, teda k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Tento úmysel musí byť buď priamy, teda páchateľ vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí alebo nepriamy, keď páchateľ nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Súd svoje rozhodnutie, že sa nejedná o naplnenie skutkovej podstaty podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. oprel o vyjadrenie znalkyne MUDr. O., že zranenie tváre mohlo vzniknúť aj úderom päšťou a taktiež, že intenzita použitého násillia bola stredná.

Forma zavinenia pri tomto trestnom čine sa dá často zistiť len na základe nepriamych dôkazov, ako napríklad z použitej zbrane, z intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania a z pohnútky činu.

Pre jednoznačný záver, že páchateľ chcel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného úmyselne netreba dokazovať, že páchateľ chcel spôsobiť práve také poranenie ako v danom prípade vzniknúť mohlo a ako to popísal znalec, teda poranenia život ohrozujúce. Tento záver je odôvodnený už tým, že páchateľ konal v úmysle spôsobiť poškodenému poranenie aspoň takej intenzity, ktoré má charakter ťažkej ujmy na zdraví.

Vo veci bol vypracovaný znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia - odvetvie súdne lekárstvo, znalkyňou MUDr. O. O., z ktorého vyplýva, že poškodený W. N. utrpel poranenia a to kožnú odreninu na chrbtovej ploche nosa s miernym opuchom, zlomeninu nosových kostí bez posunu, krvné podliatiny

a pomliaždenia chrbta a driekovej oblasti vľavo, krvnú podliatinu a pomliaždenie ľavého stehna a krvnú podliatinu a pomliaždenie ľavého lýtku.

Všetky poranenia mohli vzniknúť tak, ako to uviedol poškodený, teda fyzickým útokom vedeným zo strany inej osoby bitím baseballovou palicou. Poškodený bol touto palicou do tela udretý spolu najmenej 5-krát, pričom útoky boli vedené strednou intenzitou a prudkosťou, a to spredu do oblasti tváre najmenej jedenkrát a odzadu do chrbta, drieku a ľavej dolnej končatiny poškodeného do stehna a lýtku najmenej štyrikrát.

Pričom, ak by bol poškodený do uvedených oblastí udretý veľkou intenzitou a prudkosťou, mohlo dôjsť k vzniku aj vážnejších zranení, najmä viacpočetných zlomenín tvárovej časti lebky s vpáčením úlomkov kostí do dutinového systému tvároveho skeletu spojené s výraznejším krvácaním, ohrozujúce najmä dýchanie a zároveň mohlo dôjsť k poraneniu zmyslových orgánov (oko, čuch) a tým aj vážnejšie poškodenie zdravia, navyiac silnejšími údermi do chrbta mohlo dôjsť k zlomeninám hrudných stavcov najmä v mieste výbežkov chrbticových stavcov, pri väčšej intenzite úderov do oblasti ľavého drieku mohlo dôjsť k zraneniam vnútorných orgánov (ľavej obličky) a pri údere väčšej intenzity do ľavej dolnej končatiny bol možný vznik zlomenín kostí, najmä predkolenia, kde v tomto prípade by išlo o ťažšie zranenia.

Priemerná doba liečby zlomeniny nosa je pri nekomplikovanom hojení v trvaní 2 - 3 týždne, v prípade krvných podliatin a pomliaždení 2 - 3 týždne a v prípade zlomeniny zuba sa doba liečby odvíja podľa charakteru zranenia a od spôsobu ďalšej liečby v trvaní 3 - 6 týždňov. Liečba u poškodeného spojená s práceneschopnosťou v dňoch od 24. 1. 2018 do 14. 2. 2018, spolu 22 dní je primeraná zraneniam poškodeného.

Na hlavnom pojednávaní bola znalkyňa vypočutá, pričom dodala, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala z výpovedí poškodeného, ale aj z výpovede samotného obžalovaného X. O., ktorý ale označil za útočníka inú osobu. Z vyšetrených okolností nevyplývalo, žeby mal byť útok vedený do tvárovej oblasti aj päťou. Teoreticky tieto zranenia môžu vzniknúť aj úderom päťou.

Nie je zrejmé, prečo súd uveril tvrdeniam obžalovaného X. O. o tom, že poškodeného N. neudrel palicou do tváre. Znalkyňa na hlavnom pojednávaní len teoreticky pripustila možnosť vzniku zranení tváre aj týmto mechanizmom.

Poškodený N. počas celého prípravného konania a počas celého súdneho konania zotrval na tom, že bol obžalovaným O. udretý do tvárovej časti palicou. Táto výpoveď je podporená aj výpoveďou poškodenej E..

Konanie obžalovaného X. O. je kvalifikované v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., teda, že započal konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k úmyselnému spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví iného.

Navyiac, čo je podstatné, ak by súd aj teoreticky pripustil možnosť vzniku zranení tváre aj mechanizmom - úderom päťou, z akého dôvodu úplne vypustil danú kvalifikáciu, keďže znalkyňa vo svojom znaleckom posudku dodala, že silnejšími údermi do chrbta mohlo dôjsť k zlomeninám hrudných stavcov najmä v mieste výbežkov chrbticových stavcov, pri väčšej intenzite úderov do oblasti ľavého drieku mohlo dôjsť k zraneniam vnútorných orgánov (ľavej obličky) a pri údere väčšej intenzity do ľavej dolnej končatiny bol možný vznik zlomenín kostí, najmä predkolenia, kde v tomto prípade by išlo o ťažšie zranenia.

To, že poškodeného N. bil obžalovaný X. O. palicou do chrbta a ľavej dolnej končatiny, v podstate priznal aj samotný obžalovaný O..

Je však toho názoru, že znalec sa môže vyjadriť len k možným mechanizmom vzniku jednotlivých zranení a znalec nikdy nemôže uviesť, že zranenie vzniklo s istotou tak, alebo tak. Vždy to o uvedení pravdepodobného mechanizmu vzniku zranenia a je už na súde, aby na základe vypracovaného znaleckého posudku v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi vyslovil záver, že skutok bol spáchaný týmto mechanizmom.

V danom konkrétnom prípade bol mechanizmus vzniku zranenia tváre poškodeného a to palicou podporený aj samotnou výpoveďou poškodeného, ktorý na uvedenom zotrval aj v konaní pred súdom.

Nie je zrejmé, prečo potom súd danú časť výpovede poškodeného nebral v úvahu a ďalšiu časť mal za pravdivú, preukázanú na základe vykonaného dokazovania.

Súd ďalej poukazuje na to, že intenzita použitého násillia bola stredná. Z uvedeného dôvodu bolo konanie obžalovaného X. O.G. právne kvalifikované vo forme pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Je zrejmé, najmä z podaného znaleckého posudku a výpovede MUDr. O. O., že pokiaľ by intenzita použitého násillia bola väčšia, tak by jednoznačne došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví.

Keby obžalovaný nemal v úmysle spôsobiť poškodenému N. ujmu v zmysle § 155 ods. 1 Tr. zák., tak by si na poškodeného nebral z vozidla baseballovú palicu. V tomto prípade mal poškodený šťastie len vtom, že intenzita použitého násillia bola „len“ stredná.

Zo všetkých uvedených skutočností je nutné vyvodiť záver, že obžalovaný mal v úmysle spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Tento úmysel je nutné hodnotiť aj vzhľadom na hore uvedené ako priamy úmysel, nakoľko obžalovaný X. O. chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom.

Skutočnosť, že následok bol iný, než si obžalovaný predstavoval, páchatel'ovi neprospieva a nevylučuje jeho zavinenie.

Je presvedčený, že dôkazy zhromaždené vo vyšetrovacom spise a vykonané v konaní pred súdom sú dostatočným podkladom na vyslovenie záveru o tom, že obžalovaný X. O. sa dopustil skutku, tak ako je to uvedené v obžalobe a že tento mal byť kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák., prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvostupňového.

Obžalovaný L. Z. v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že okresný súd rozhodol vzhľadom na uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 17. 1. 2020, v ktorom odvolací súd vyjadril svoj právny názor. Čo sa týka vykonaného dokazovania, tak jeho vinu uznal „na základe svedeckých výpovedí poškodených W. N., ale hlavne O. E. v prípravnom konaní, ktorá uviedla, že on s priateľkou od nej pýtali vrátenie peňazí poškodeného jej priateľa W. N. a následne ich obidvaja obžalovaní prepadli bejzbalovou palicou, pričom on od nej zároveň po násilnom vťahnutí do auta s tým, že si z neho nebude robiť pi..., žiadal vrátenie peňazí, čo následne aj z dôvodu strachu urobila po odvode obžalovanými k najbližšiemu automatu, pričom táto výpoveď bola vykonaná bezprostredne po spáchaní trestného činu a ďalšie zmeny výpovedí boli zrejme vykonané len za účelom určitým spôsobom pomôcť mu a obžalovanému O. v súvislosti s očakávaným vysokým trestnom za tento trestný čin“.

Týmto odôvodnením okresný súd spochybňuje spáchanie zločinu lúpeže. Ak by vychádzal z tejto výpovede poškodenej, tak takého jeho konanie by teoreticky zakladalo spáchanie zločinu vydierania podľa § 189 Tr. zák., na čo poukázal aj odvolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 6To/86/2018 zo dňa 22. 11. 2018: „V prípade, že uvedená požiadavka bola vyslovená po použití násillia s cieľom dosiahnuť vrátenie finančnej čiastky, bude prichádzať do úvahy právne posúdenie konania obžalovaných podľa § 189 Tr. zák., teda trestný čin vydierania.“

Odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Michalovce je v rozpore s jeho výrokovou časťou.

Okresný súd odôvodňuje ďalej svoje rozhodnutie: „Obžalovaní L. Z. a X. O. týmto svojím konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty prečinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák., účinného do 31. 7. 2019 po objektívnej aj subjektívnej stránke, pretože spoločným konaním použili násillie v úmysle zmocniť sa finančných prostriedkov, ktoré predtým mal údajne odcudziť priateľ poškodenej priateľke poškodeného L. Z. v práci, spáchali predmetný skutok so zbraňou - bejzbalkou a po subjektívnej stránke sa jedná o priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a)

Tr. zák., pretože obaja obžalovaní vedeli o protiprávnosti svojho konania, chceli sa ho dopustiť, aj sa ho dopustili.“

Obžalovaný na rozdiel od názoru Okresného súdu Michalovce, ktorý je viazaný právnym názorom Krajského súdu v Košiciach, má za to, že prokurátor Okresnej prokuratúry v Michalovciach, ako nositeľ dôkazného bremena na hlavnom pojednávaní nad všetku pochybnosť nepreukázal jeho vinu zo zločinu lúpeže. Prokurátor nepredložil žiadny dôkaz, že sa dohodli pred spáchaním skutku na tom, že spoločne napadnú poškodenú, resp. poškodeného. Súd tiež konštatuje, že prokurátor nepredložil žiadny relevantný zákonný dôkaz, ktorý by usvedčil ich oboch z toho, že proti poškodeným použili násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Pre naplnenie znakov skutkovej podstaty spolupáchateľstva zločinu lúpeže v zmysle ustanovenia § 20 k § 188 Tr. zák. je nevyhnutné poukázať na to, že páchatel musí proti inému použiť násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, pričom k takémuto konaniu by muselo dôjsť vzhľadom na ustanovenie § 20 Tr. zák., teda po predchádzajúcej vzájomnej dohode, resp. spoločným konaním, čo aj vyplýva z príslušného znenia skutkovej podstaty § 188 Tr. zák., resp. ustanovenia § 20 Tr. zák.

Faktom je, že ani doplnením dokazovania na opakovaných hlavných pojednávaniach po zrušujúcich rozhodnutiach druhostupňového súdu nebolo preukázané, aby svojím konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 Tr. zák., a to najmä vzhľadom na výpoveď poškodenej O. E., ktorá na hlavnom pojednávaní poprela, aby či už on alebo obžalovaný X. O. od nej alebo od poškodeného W. N. žiadali finančné prostriedky, ale ona sama navrhla, aby ju odviezli k bankomatu, odkiaľ peniaze vybrala a vrátila ich jeho priateľke.

Doplnením dokazovania opätovným výsluchom poškodenej (v poradí 7. výsluchom v trestnom konaní) odvolacím súdom na verejnom zasadnutí dňa 17. 1. 2020 nebolo podľa jeho názoru preukázané, aby sa dopustili zločinu lúpeže. Poškodená zotrvala na svojej výpovedi, ktorú učinila na hlavnom pojednávaní dňa 12. 11. 2019 a zdôvodnila, resp. vysvetlila rozpory s výpoveďou z prípravného konania. Krajský súd poňal jej subjektívny pocit - strach z obžalovaných po predchádzajúcom útoku, kvôli čomu odovzdala peniaze - ako dôkaz spáchania zločinu lúpeže.

Zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. je trestným činom, spáchanie ktorého je možné iba zavinením úmyselným, pričom zavinenie je vnútorným, psychickým vzťahom človeka k určitým skutočnostiam, ktoré zakladajú trestný čin, resp. ide o subjektívny vzťah páchatel'a k jeho činu, ktorý tu musí byť, aby mohol byť páchatel' braný na zodpovednosť za svoj čin, pričom zavinenie je jedným z obligatórných znakov skutkovej podstaty každého trestného činu. V prípade zločinu lúpeže, resp. vydierania sa vyžaduje zavinenie úmyselné. Toto je možné preukázať primárne výsluchom samotného páchatel'a, nepriamo aj ďalšími inými dôkazmi, ktoré však musia na seba nadväzovať tak, aby tvorili súvislý celok, resp. záver, o ktorom nie sú pochybnosti.

V súvislosti s týmto považuje akceptáciu subjektívneho pocitu poškodenej (bez toho, aby bola akýmkoľvek spôsobom násilne vyzývaná na odovzdanie peňazí) ako preukázanie jeho úmyslu, teda konštatovanie o tom, že poškodená vedela o údajnom úmysle páchatel'ov zmocniť sa cudzej veci za konštatovanie, ktoré je v rozpore s právnou teóriou ohľadom úmyselného zavinenia, pretože právna teória v takom prípade pracuje so vzťahom vedomia páchatel'a ku svojmu konaniu a jeho následkom, a nie so vzťahom vedomia poškodenej o konaní páchatel'a.

Krajský súd opakovane poukazoval za skutočnosť, že „k fyzickému napadnutiu poškodených predchádzalo uplatnenie nároku zo strany obžalovaných na vrátenie sumy 130 Eur, pričom celé následné konanie smerovalo na dosiahnutie tohto cieľa - vrátenie peňazí“. Takéto tvrdenie nevyplýva z vykonaného dokazovania. Samotná poškodená vo svojej výpovedi potvrdila, že v F. B. bare sa rozprávala o vrátení peňazí so svedkyňou O. a s ňou sa slušne dohodla na vrátení peňazí, čo potvrdila samotná svedkyňa a teda nebol dôvod, aby vzápätí napadli poškodených s tým, že chcú od nich peniaze. Teda v F. B. bare (obžalovaný O. tam ani nebol prítomný) s poškodenými ani nekomunikovali. Táto skutočnosť spochybňuje taktiež ich úmysel získať peniaze násillím.

Prvostupňový ani odvolací súd sa nevysporiadali s jeho námietkou, že peniaze, ktoré mali násilím získať, neboli pre nich. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že s peniazmi, ktoré vybrala poškodená z bankomatu, ani neprišli do fyzického kontaktu. Poškodená peniaze dala (o čom dokonca chcela mať potvrdenie, čo veľmi nepreukazuje, že z nich mala strach) priamo svedkyňi O.. Takéto konanie môže naznačovať spáchanie trestného činu hrubého nátlaku v zmysle § 191 ods. 1 Tr. zák.: „Kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti plniť povinnosť zo záväzku, na ktorej splnenie má inak tretia osoba nárok, potrestá sa odňatím slobody na jeden až tri roky.“

Z vyššie uvedených dôvodov preto nadriadenému súdu - Krajskému súdu v Košiciach navrhol rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 4T/75/2018 zo dňa 20. 4. 2020 podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Tr. por. zrušiť a vrátiť mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný X. O. v písomnom odôvodnení svojho odvolania uviedol, že odvolanie proti rozsudku zahlásil z dôvodu, že nesúhlasí s výrokom rozsudku súdu prvého stupňa ani čo do výroku o vine a ani čo do výroku o treste.

Z obžaloby okresného prokurátora, ktorá bola doručená na súd prvého stupňa dňa 13. 6. 2018, skutkovo prokurátor vymedzil jeho konanie tak, že „v presne nezistenom čase okolo 23.00 hod. dňa 23. 1. 2018, po predchádzajúcej spoločnej dohode v W., na parkovisku pri zubnej poliklinike na ul. L., teda na mieste verejnosti prístupnom, najprv fyzicky napadol poškodeného W. N....“ ..

S ohľadom na citáciu skutkového stavu vyplývajúceho z obžaloby okresného prokurátora poukazuje na to, že v priebehu konania pred súdom zo strany obžaloby nebolo preukázané, aby ku konaniu či už jeho alebo obžalovaného L. Z. existovala nejaká „predchádzajúca spoločná dohoda“, že na parkovisku „...fyzicky napadnú obžalovaný O. poškodeného W. N. a obžalovaný L. Z. poškodenú O. E.“.

Z prípravného konania je taktiež zrejme, že od vznesenia obvinenia voči nemu bol obviňovaný okrem iných aj z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a až tesne pred podaním obžaloby listom zo dňa 1. 6. 2018, ktorý bol jeho obhajcovi doručený dňa 4. 6. 2018, došlo k zmene právnej kvalifikácie jeho konania z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 20. 4. 2020 taktiež vyplýva, že vzhľadom na uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 17. 1. 2020 a právny názor odvolacieho súdu vyslovený v tomto uznesení, ktorým je súd prvého stupňa viazaný, po doplnení vykonaného dokazovania prečítaním obsahu uznesenia odvolacieho súdu, súd prvého stupňa vo vzťahu k nemu vyhlásil rozsudok, ktorým ho uznal za vinného zo spolupáchateľstva zločinu lúpeže podľa § 188, ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ako aj z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. 7. 2019.

Súd prvého stupňa zároveň podrobne odôvodnil jeho uznanie za vinného z prečinu podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., teda rozdielne od návrhu obžaloby (obžaloba ho žiadala uznať za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák.), kde okrem iného poukázal na tú skutočnosť, že túto právnu kvalifikáciu nenamietal vo svojich zrušujúcich uzneseniach ani odvolací súd, pričom súd prvej inštancie poukázal na to, že obžaloba neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie úmyslu zo spáchania zločinu podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., ale práve naopak vykonaným dokazovaním pred súdom prvého stupňa súd prvého stupňa dospel k záveru, že bolo preukázané, že sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Svojím odvolaním, ktoré zahlásil priamo na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, podal odvolanie voči rozsudku súdu prvého stupňa, a to tak z hľadiska uznania viny, ako aj z hľadiska uloženého trestu.

Je toho názoru, že vykonaným dokazovaním pred súdom prvého stupňa na hlavných pojednávaniach, ako aj vykonaným dokazovaním pred odvolacím súdom na verejnom zasadnutí dňa 17. 1. 2020 nebolo preukázané, aby sa dopustil konania, ktorým by naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., za ktorý ho uznal súd prvého stupňa vo výroku rozsudku zo dňa 20. 4. 2020 za vinného.

V súlade s ustanovením § 188 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.,

1. Kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

2. Odňatím slobody na sedem až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku jedna závažnejším spôsobom konania.

Podľa jeho názoru, keďže pre naplnenie subjektívnej stránky zločinu lúpeže podľa § 188 Tr. zák. sa vyžaduje úmysel páchatela, nebolo preukázané, aby mal úmysel nejakým spôsobom od poškodeného W. N. (použil násilie výlučne voči poškodenému W. N.) získať finančné prostriedky. Takýto úmysel u neho nebol preukázaný a z tohto dôvodu považuje rozsudok súdu prvého stupňa v tomto výroku za nesprávny, nemajúci základ vo vykonanom dokazovaní pred súdom.

Zároveň poukazuje, že súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 4. 10. 2018, následne 7. 2. 2019, tretím rozsudkom zo dňa 13. 6. 2019, ako aj štvrtým rozsudkom zo dňa 12. 11. 2019 na základe vykonaného dokazovania v kontradiktórnom konaní pred súdom prvého stupňa ho neuznal za vinného zo zločinu lúpeže, čo aj riadne zdôvodnil. Z tohto zločinu ho uznal za vinného až po tom, čo Krajský súd v Košiciach štvrtým uznesením zo dňa 17. 1. 2020, sp. zn. 6To/98/2019 opätovne zrušil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 12. 11. 2019, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil povinnosťou rešpektovať vyslovený právny názor odvolacieho súdu uvedený v citovanom uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. 1. 2020.

Poukazuje na tú skutočnosť, že od rozhodnutia súdu prvého stupňa (v poradí štvrtý rozsudok zo dňa 12. 11. 2019) došlo k zmene dôkaznej situácie len v tom, že odvolací súd na verejnom zasadnutí dňa 17. 1. 2020 doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa iba výsluchom poškodenej O. E., ktorej výpoveď vo vzťahu k nemu nezmenila nič na dôkaznej situácii vo vzťahu k obžalobe zo spáchania skutku lúpeže podľa § 188 Tr. zák.

Práve naopak, poškodená O. E. na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Košiciach potvrdila, že zotráva na svojej výpovedi z hlavného pojednávania zo dňa 12. 11. 2019 a zároveň na otázku jeho obhajcu uviedla, že z jeho úst žiadne slová nepočula, teda nevyvrátila jeho tvrdenie v tom, že jeho úmyslom bolo iba dať príučku poškodenému W. N., aby v budúcnosti neokrádal ženy. Skutočnosť, ktorú konštatoval aj odvolací súd, že svedkyňa bola na verejnom zasadnutí dňa 17. 1. 2020 vystresovaná, podľa názoru obžalovaného nepreukazuje, že bola vystresovaná z dôvodu, že bola v pojednávacej miestnosti odvolacieho súdu v prítomnosti obžalovaných, ale naopak, čo uviedla aj samotná poškodená, avšak nie je to uvedené v zápisnici z verejného zasadnutia, že bola vystresovaná z toho, že sa zúčastňuje výsluchu na krajskom súde.

Z výpovede vypočutých svedkov ako aj poškodených v rámci kontradiktórneho pojednávania pred Okresným súdom Michalovce nevyplýva, aby akýmkoľvek spôsobom pri použití násilia voči poškodenému W. N. prejavil úmysel zmocniť sa cudzej veci, pričom bolo preukázané, že vo vzťahu k poškodenej O. E. sa žiadneho násilia nedopustil a s touto vôbec ani nekomunikoval.

Taktiež podľa jeho názoru žiadnym spôsobom nebolo preukázané, ako to tvrdí obžaloba v písomnom vyhotovení obžaloby, že sa mal s obžalovaným L. Z. spoločne dohodnúť, že napadnú poškodených na parkovisku pri Zubnej poliklinike na ul. L. v W., pričom ich úmysel v rámci takejto dohody vynútiť si od nich vrátenie peňazí preukázaný nebol. Práve naopak, je toho názoru, že v priebehu vykonaného dokazovania bolo preukázané, že nemal vedomosť, že v deň 23. 1. 2018 došlo k nejakému stretnutiu medzi poškodenými a obžalovaným L. Z. a svedkyňou M. O. v bare F. B. a dôvodom, prečo v čase, keď malo dôjsť k spáчанию skutku bol on v motorovom vozidle spolu s obžalovaným L.W. Z. a svedkyňou M. O., nebola dohoda o tom, že vyhľadajú a pod hrozbou násilia vymôžu uhradenie ukradnutých peňazí pre svedkyňu M. O., ale skutočnosť, že on požiadal obžalovaného L. Z., aby ho odviezol domov.

Taktiež poukazuje na to, že v priebehu konania bolo preukázané, že on žiadne finančné prostriedky od nikoho ani nepožadoval a ani nedostal a jeho úmyslom nebolo ani nijakým spôsobom pomáhať obžalovanému L. Z. vymôcť finančné prostriedky od poškodených. Nemal vedomosť ani o takomto úmysle na strane obžalovaného L. Z..

Taktiež považuje za potrebné uviesť, že aj keď mal ublížiť poškodenému W. N. použitím bejzbalovej pátky, je potrebné prihliadať aj na to, že sa nejednalo o žiadnu štandardnú bejzbalovú pátku, ale o malú bejzbalovú pátku, čo oboznámil súd prvého stupňa aj na hlavnom pojednávaní s prezentáciou bejzbalovej pátky.

Je teda toho názoru, že nebolo preukázané vykonaným dokazovaním, aby sa dopustil zločinu lúpeže v spolupáchateľstve. V tomto smere poukazuje na to, že ustanovenie § 20 Tr. zák. špecifikuje spolupáchateľstvo.

V zmysle ustanovenia § 20 Tr. zák., ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, tak ako to tvrdí vyššie, aby v súvislosti s napadnutím poškodených sa jednalo o spoločné konanie, na ktorom by sa vopred dohodli. Dôvod, čo chcel riešiť obžalovaný L. Z. pri vystúpení z motorového vozidla s poškodenou O. E. mu nie je známy a jeho úmyslom vo vzťahu k poškodenému W. N. bolo „dať mu príučku“. O takomto jeho úmysle svedčí aj skutočnosť, že jeho útok voči poškodenému bol vedený strednou intenzitou a prudkosťou, a teda nevyvinul maximálne násilie, ktoré vyvinúť mohol, ale len takú intenzitu, aby dal poškodenému „príučku“.

V zmysle čl. 1 Ústavy SR, „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.“

Vnútrošným a podstatným znakom a zásadou Trestného kódexu či už v SR, ale aj každého štátu Európskej únie, ktorej SR je členom je, aby boli náležite objasnené skutočnosti, ktoré obžalovaného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú, rovnako ako skutkové objasnenie veci, jeho správne právne posúdenie a ochrana jeho práv v priebehu celého trestného konania, a to vo všetkých otázkach tak, aby obžalovanému nebol pripočítaný čin, ktorý nespáchal alebo ktorého spáchanie mu nebolo náležite preukázané a aby nikto nebol potrestaný prísnejšie, ako zodpovedá jeho vine preukázanej v kontradiktórnom konaní pred súdom.

Rešpektovaniu týchto znakov zodpovedá aj rozhodovacia činnosť ÚS SR, ktorá priznáva judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva aj normatívne pôsobenie.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia, či obžaloby voči nemu.

Právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 citovaného dohovoru a z neho vyplývajúca judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo náležite odôvodnené a presvedčivé, nakoľko len takéto rozhodnutie súdu môže byť zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrážny.

V rámci celého konania vedeného pred súdom, v zmysle základných zásad, na ktorých je demokratický a právny štát postavený, je potrebné dôsledne rešpektovať jednak prezumpciu neviny obžalovaného, ale aj zásadu „in dubio pro reo“.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa napadnuté jeho odvolaním, ktoré je zdôvodnené týmto podaním, nerešpektuje reálny skutkový stav zistený v kontradiktórnom konaní pred súdom prvého stupňa a popiera aj zásadu „in dubio pro reo“.

Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný X. O. navrhol, aby Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po preskúmaní napadnutého rozsudku sám rozhodol rozsudkom vo veci, ktorým odvolaniu obžalovaného vyhovie a s ohľadom na odvolanie obžalovaného uloží primeraný trest, resp. aby zrušil rozsudok Okresného súdu Michalovce sp.zn. 4T/75/2018-921 zo dňa 20. 4. 2020 a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný X. O. vo svojom vyjadrení k odvolaniu prokurátora okresnej prokuratúry uviedol, že sa nestotožňuje s dôvodmi odvolania okresného prokurátora, ktoré uviedol vo svojom odvolaní voči

rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 20. 4. 2020. Poukazuje na to, že súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie o obžalobe okresného prokurátora rozhodol pred vyhlásením rozsudku zo dňa 20. 4. 2020 už štyrikrát, a to svojím rozsudkom zo dňa 4. 10. 2018, rozsudkom zo dňa 7. 2. 2019, rozsudkom zo dňa 13. 6. 2019, rozsudkom zo dňa 14. 11. 2019, v ktorých ho stále uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., teda vo všetkých štyroch predchádzajúcich rozsudkoch súdu prvého stupňa došlo pri rozhodnutí súdu k zmene právnej kvalifikácie skutku uvedeného v obžalobe, a to zo zločinu podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu na prečin podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Voči všetkým predchádzajúcim štyrom rozsudkom súdu prvého stupňa podal prokurátor odvolanie s tým, že odvolací súd ani v jednom uznesení, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, nespochybnil zmenu právnej kvalifikácie tohto skutku (zmena právnej kvalifikácie oproti obžalobe) a taktiež ani v poslednom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. 1. 2020 odvolací súd nevyslovil právny názor, ktorým by vytkol súdu prvého stupňa zlú právnu kvalifikáciu tohto skutku.

Na túto skutočnosť poukázal aj súd prvého stupňa pri odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom vytyka odvolaniu okresného prokurátora v súvislosti so zmenou právnej kvalifikácie skutku uvedeného v obžalobe súdom prvého stupňa, že okresný prokurátor jednostranne hodnotí dôkazy vykonané pred súdom v rámci kontradiktórneho konania v jeho neprospech. Poukazuje na to, že okresný prokurátor zrejme účelovo prehliada dôležitú skutočnosť, ktorá bola zistená v prípravnom konaní, a o ktorej dôkaz sa nachádza aj v spise súdu, na ktorú poukázal aj súd prvého stupňa pri odôvodnení svojho rozhodnutia, a to na str. 4, kde poukázal aj na skutočnosť vyplývajúcu z jeho výpovede, že z dôvodov úderu do tváre poškodeného došlo k roztrhnutiu kože na jeho ruke. Fotodokumentácia takéhoto poškodenia jeho ruky sa nachádza v súdnom spise, nakoľko bola zabezpečená hneď pri prvom jeho výsluchu v prípravnom konaní.

V tomto smere poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por., ktoré upravuje jednu zo základných zásad trestného konania, ktorou je povinnosť orgánov činných v trestnom konaní postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Orgány činné v trestnom konaní majú povinnosť obstarávať dôkazy z úradnej povinnosti a majú povinnosť s rovnakou starostlivosťou objasňovať skutočnosti svedčiace tak proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, pričom tieto dôkazy majú vykonávať tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Prokurátor na jednej strane vytyka súdu prvého stupňa, že bral do úvahy vyjadrenie znalkyne na hlavnom pojednávaní, ktorá pripustila, že úraz u poškodeného W. N. mohol nastať aj formou úderu do tvárovej časti poškodeného päšťou a odôvodňuje to svojím stanoviskom v tom, že hodnotenie záverov znaleckého posudku znalca a jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní patrí výlučne súdu a znalec sa nemôže nikdy s istotou vyjadriť, že zranenie vzniklo tak alebo tak. V tomto smere tvrdenie prokurátora považuje zjavne za v rozpore s jeho názorom, nakoľko znalkyňa nehodnotila, akým spôsobom došlo k zraneniu poškodeného, ale len pripustila obidve alternatívy, že k zraneniu mohlo dôjsť aj úderom bejzbalovou palicou, ale aj úderom päšťou. Súd prvého stupňa aj s ohľadom na ďalšie dôkazy, ktoré prokurátor prehliada, dospel k záveru a uveril aj jeho výpovedi, že k poraneniu tváre poškodeného došlo údermi päšťou.

V tomto smere poukazuje na výpoveď svedkyne M. O. na hlavnom pojednávaní dňa 13. 6. 2019, ktorá vo svojej výpovedi uviedla jednak tú skutočnosť, že poškodený W. N. dostal po tvári asi päšťou, ale aj na výpoveď poškodeného W. N. z toho istého pojednávania, kde pripustil, že mohol mať viac vypité, ako to tvrdil pôvodne, ako tiež na tú skutočnosť, že voči nemu nezazneli z jeho strany žiadne výroky.

Taktiež poškodený W. N. pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 10. 9. 2018 nevyhlásil, aby úder do jeho tváre z jeho strany bol realizovaný rukou, pričom zároveň tiež na otázku prokurátora uviedol, že počas útoku, ani pred útokom mu on nič nehovoril.

Je toho názoru, že v konaní bolo preukázané nielen jeho výpoveďou, že poškodeného udrel do tvárovej časti rukou a nie bejzbalovou palicou.

Nestotožňuje sa ani s názorom na právnu kvalifikáciu obžaloby vo vzťahu k tomuto skutku, a to ani z hľadiska štádia a namieta, aby jeho konanie bolo pokusom trestného činu a malo smerovať k dokonaniu trestného činu s úmyslom privodiť poškodenému W. N. ťažké ublíženie na zdraví. Nie je mu zrejmé, na základe akých skutočností prokurátor dospel k záveru, že sa jednalo z jeho strany z hľadiska štádia o pokus trestného činu. Odpoveď na túto otázku nedáva ani odvolanie prokurátora.

Podľa jeho názoru pri pokuse trestného činu ide o také vývinové štádium trestného činu, ktoré predstavuje také konanie, ktorého sa má páchatel dopustiť v úmysle spáchať trestný čin a smerovať k dokonaniu trestného činu, avšak tento trestný čin nedokonáť. Nie je mu zrejmé, na základe čoho prokurátor dospel k záveru, že nedokončil konanie, ktoré mal v úmysle. Práve naopak, tvrdí, ako to tvrdil aj v priebehu celého dokazovania v rámci kontradiktórneho konania pred súdom prvého stupňa, že mal v úmysle dať poškodenému „príučku“ a tento svoj úmysel aj zrealizoval a nie je pravdou, aby mal v úmysle pokračovať ďalej pri útoku na poškodeného W. N., v úmysle spôsobiť mu ťažkú ujmu na zdraví.

Z tohto dôvodu je toho názoru a súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že zo strany prokurátora nebol preukázaný jeho úmysel dopustiť sa ťažkého poškodenia zdravia poškodeného W. N.. Z odvolania prokurátora ani nevyplýva, na základe akých skutočností a dôkazov prokurátor považuje jeho úmysel na spáchanie zločinu podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. za preukázaný.

Čo sa týka poukazovania prokurátora na závery znalca, ako aj na skutočnosť, že znalec iba na hlavnom pojednávaní pripustil možnosť vzniku úrazu poškodeného W. N. aj úderom päšťou, v tomto smere poukazuje, že rozsah skúmania znalca je daný uznesením orgánu činného v trestnom konaní, kde špecifikuje aj otázky, na ktoré znalec má v záveroch svojho znaleckého posudku odpovedať.

Keďže dôkaz o zranení jeho ruky bol súčasťou vyšetrovacieho spisu už v čase pribratia znalca, nemôže posúdiť, z akých dôvodov znalec pri vypracovaní znaleckého posudku pracoval iba s alternatívou úderov bejzbalovou palicou. Je však toho názoru, že znalkyňa, ktorá bola vypočutá na hlavnom pojednávaní, pri oboznámení sa aj s možným iným úrazovým dejom iba svojím stanoviskom pripustila možnosť vzniku zranení aj úderom päšťou.

Je toho názoru, že práve s ohľadom na zásadu uvedenú v § 2 ods. 10 Tr. por. bolo vecou obžaloby, a teda prokurátora s ohľadom na obsah vyšetrovacieho spisu a zabezpečené dôkazy sa s touto otázkou vysporiadať či už podaním návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania alebo odstránením pochybností pri vylúčení znalkyne na hlavnom pojednávaní.

Taktiež sa nestotožňuje s názorom prokurátora, že zo znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou MUDr. O. O. (citáciou niektorých ustanovení znaleckého posudku), že už len tým, že znalkyňa v znaleckom posudku v rámci teoretických úvah uviedla, že ak by zo strany obžalovaného X. O. bol útok väčšej intenzity, mohlo dôjsť aj k ťažkému ublíženiu na zdraví u poškodeného W. N.. Zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že útok bol vedený strednou intenzitou, bolo spochybnené, resp. nebolo preukázané, aby udrel poškodeného W. N. do tváre bejzbalovou palicou. Preto úvahy prokurátora a jeho tvrdenie o tom, že pri útoku vedenom voči poškodenému W. N. mal v úmysle tomuto privodiť ťažké ublíženie na zdraví, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko takýto úmysel zo strany obžaloby v priebehu celého konania preukázaný nebol.

Navrhol preto, aby odvolací súd o odvolaní prokurátora v súlade s ustanovením § 319 Tr. por. rozhodol tak, že odvolanie zamietá ako nedôvodné.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné.

Je potrebné uviesť, že vo veci už rozhodoval Krajský súd v Košiciach, a to uznesením dňa 22. 11. 2018 pod sp. zn. 6To/86/2018, uznesením dňa 28. 3. 2019 pod sp. zn. 6To/21/2019, uznesením dňa 12. 9. 2019 pod sp. zn. 6To/54/2019 a uznesením dňa 17. 1. 2020 pod sp. zn. 6To/98/2019, pričom vo všetkých vyššie uvedených rozhodnutiach boli rozsudky okresného súdu zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na nové pojednanie a rozhodnutie.

Z posledného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. 1. 2020 pod sp. zn. 6To/98/2019 jednoznačne vyplýva, že zo strany obžalovaných L.É. Z. a X. O. bolo použité násilie v úmysle získať finančné prostriedky, pričom fyzickému napadnutiu poškodených zo strany obžalovaných predchádzalo uplatnenie nároku obžalovanými na vrátenie sumy 130 Eur.

Krajský súd ďalej konštatoval, že nové dôkazy vo veci už nie je potrebné vykonať, pretože všetky dostupné dôkazy boli vykonané.

Krajský súd v Košiciach na verejnom zasadnutí dňa 17. 1. 2020 vypočul poškodenú O. E., pričom táto pri svojom výsluchu bola evidentne v strese a v podstate potvrdila tú skutočnosť, že peniaze odovzdala kvôli tomu, že mala z obžalovaných strach po predchádzajúcom fyzickom útoku, chcela mať od nich už pokoj a konala v strachu, nie slobodne.

Okresný súd následne vytyčil hlavné pojednávanie na deň 20. 4. 2020, v zmysle § 269 Tr. por. čítal listinné dôkazy (č.l. 914), vypočul obžalovaného L. Z., ktorý uviedol, že je vo väzbe už 27 mesiacov, celé mu to pripadá nespravodlivé voči jeho osobe, a rozhodol tak, ako to už bolo vyššie prezentované.

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal okresný súd všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, vrátane obhajobných tvrdení obžalovaných.

Okresný súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a predpísaným spôsobom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. dostatočne vyložil, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a dôsledne sa zaoberal aj obhajobou obžalovaných L. Z. a X. O..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaní sa dopustili konaní tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Okresný súd správne vychádzal z vykonaného dokazovania, a to z výpovede obžalovaného L. Z., obžalovaného X. O., poškodených W. N. a O. E., svedkyne M.Í. O., znaleckého posudku znalkyne MUDr. O. O., ako aj ostatných listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Prvostupňový súd v skutkovej vete výroku svojho rozsudku ohraničil a konkretizoval trestný skutok, ktorý je vyjadrením zisteného skutkového stavu.

V súlade so zákonom tento skutkový stav okresný súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného L. Z. právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a u obžalovaného X. O. ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Čo sa týka namietanej právnej kvalifikácie zo strany prokurátora okresnej prokuratúry ohľadom trestného činu ublíženia na zdraví, aj krajský súd má za to, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, aby obžalovaný X. O. svojím konaním naplnil všetky znaky pokusu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Tr. zák., avšak naplnil všetky znaky skutkovej podstaty ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., a to tak, že fyzicky napadol poškodeného W. N. bejzbalovou palicou, spôsobil mu zranenia uvedené v znaleckom posudku znalkyne z odboru zdravotníctva s dobou liečenia práceneschopnosti v trvaní 22 dní.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že obžalovaný L. Z. spoločným konaním s obžalovaným X. O. proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký

čin spáchal závažnejším spôsobom konania a dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti a výtržnosti najmä tým, že napadol iného a obžalovaný X. O. spoločným konaním s obžalovaným L. Z. proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti a výtržnosti najmä tým, že napadol iného a inému úmyselne ublížil na zdraví.

Vzhľadom na uplatnené námietky obžalovaných v písomných dôvodoch odvolania ohľadom výšky uložených trestov krajský súd považuje za potrebné uviesť tieto skutočnosti.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky pre jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. d) Tr. zák. pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov.

V posudzovanej veci krajský súd zistil, že okresný súd pri určení druhu a predovšetkým výmery trestu precenil osoby páchatelov a ich predchádzajúce odsúdenia.

Uložené tresty obžalovaným okresným súdom by boli neprimerane prísne vzhľadom na okolnosti prípadu, ktorými sú dlhotrvajúca väzba obžalovaných vyvolaná rozhodnutiami okresného súdu, ktoré boli štyrikrát zrušené odvolacím súdom, pričom sa jedná o skutkovo jednoduchú vec, ktorá sa nevymyká z bežného rámca trestnej činnosti uvedeného druhu.

Krajský súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že väzba je citelným zásahom do práv a osobnej slobody obžalovaných v priebehu trestného konania.

Naviac obžalovaní na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Košiciach dňa 29. júna 2020 oľutovali svoje konanie.

Krajský súd berúc do úvahy všetky uvedené zákonné kritériá dospel k záveru, že na splnenie účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. je potrebné uložiť obžalovanému L.W. Z. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom a stráženia, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a obžalovanému X. O. bolo potrebné uložiť úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Krajský súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu, pokiaľ ide o rozhodnutie v rámci adhézneho konania, a preto v tejto časti zostal napadnutý rozsudok odvolacím súdom nedotknutý.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd o odvolaní obžalovaných L. Z. a X. O. a prokurátora okresnej prokuratúry rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.